

HỒI 538

Y Nhân Viễn Khứ

Từ Tử Lăng từ từ mở mắt, trong ánh xuân rạng rỡ, hồ Kính Bạc tĩnh lặng hiện ra trước mắt. Có lẽ hồ Kính Bạc không đẹp như sông hồ ở miền sông nước Giang Nam, nhưng lại có sự chất phác tự nhiên của thảo nguyên Đông Bắc. Một bầy thiên nga lướt qua mặt hồ, điểm xuống nước rồi bay lên. Sư Phi Huyền đã đi rồi!

Gã không hề buồn bã mà trái lại cảm thấy nàng như vẫn còn quanh quẩn đâu đây, trong lòng vẫn tràn ngập mùi vị ôn nhu của nàng, mùi hương thoang thoảng của nàng như còn quẩn quýt quanh gã không rời.

Đây chính là mối tình đầu tiên trong đời gã.

Không có lời thề non hẹn biển, không thủ thỉ tâm tình, nhưng gã lại có thể cảm nhận được mùi vị tình yêu đến biển cạn đá mòn. Cũng giống như hồ nước sóng gợn lăn tăn, lục bình bập bênh theo gió với bầu trời xanh có điểm tô mây trắng, bản thân đã là một bức họa sinh động tuyệt diệu rồi.

Trong hồ nước chợt ló lên một cái đầu, bơi về phía gã, Từ Tử Lăng quay trở lại hiện thực, ngạc nhiên kêu: "Hiển Hạc huynh sao có hứng thú đến thế, mới sáng sớm đã ra Kính Bạc hồ bơi lội rồi?"

Âm Hiển Hạc ỷ phục dạ hành uớt đầm nhảy lên bờ, ngồi xuống trước mặt gã, nhăn nhó: "Ta có giống bơi buổi sáng lắm không?"

Từ Tử Lăng thấy y có vẻ mệt mỏi, áy náy nói: "Ta vừa mới điều thức tỉnh lại, thần trí vẫn chưa tỉnh táo. Rốt cuộc là có chuyện gì? Khả Đạt Chí có nói Âm huynh theo dõi Thâm Mạt Hoàn mà."

Âm Hiển Hạc trả lời: "Ta rất muốn nói với Từ huynh là đã may mắn không nhục mệnh, nhưng đáng tiếc sự thật lại không phải thế, suýt nữa đã mất mạng. Thiếu soái đâu?"

Từ Tử Lăng nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, đáp rằng: "Y và Khả Đạt Chí đang tìm huynh, xem ra uống công đi chuyển này. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Âm Hiến Hạc không biết Khấu Trọng bị Phục Nan Đà đánh bị thương thêm nữa, nghĩ bụng có Khả Đạt Chí đi cùng, chuyện gì cũng ứng phó được, liền nói: "Ta y kế hành sự, tìm đến mục tiêu theo dõi, đi ra đến ngoài thành, bây giờ nhớ lại, thật sự quá dễ dàng, thì ra đó là cạm bẫy của kẻ địch."

Từ Tử Lăng giật mình: "Không ổn!"

Âm Hiến Hạc quệt nước trên mặt, ngạc nhiên: "Khấu Trọng đi với Khả Đạt Chí, chắc không cần lo lắng cho họ!"

Từ Tử Lăng cười khở: "Trước đêm qua ta cũng nghĩ như Âm huynh, nhưng nếu huynh biết đêm qua chúng ta đã trải qua nhiều biến cố, chắc cũng thay đổi ý nghĩ. Tuy ta và Khấu Trọng đã bị thương từ trước, nhưng Phục Nan Đà đúng là lợi hại đến khó tin. Y vừa ra tay đã suýt nữa lấy mạng hai chúng ta, phải nhờ Khả Đạt Chí ra tay ứng cứu. Ngay cả y cũng không dám đuổi theo Phục Nan Đà đã bị thương, đủ để có thể thấy hấn đáng sợ tới mức nào!"

Âm Hiến Hạc trước giờ vẫn lạnh lùng thản nhiên mà giờ cũng phải động dung: "Cuối cùng Phục Nan Đà ra tay rồi!"

Từ Tử Lăng lo lắng: "Sợ nhất là Hứa Khai Sơn sẽ ra tay với họ. Bây giờ ta hầu như có thể khẳng định Hứa Khai Sơn là Đại Tôn, võ công của người này chẳng kém gì Thạch Chi Hiền đâu."

Âm Hiến Hạc hỏi lại: "Tà vương Thạch Chi Hiền?"

Từ Tử Lăng lấy làm lạ: "Huynh cũng biết Thạch Chi Hiền sao?"

Âm Hiến Hạc thản nhiên: "Bây giờ trong thiên hạ ai mà không biết cái tên Thạch Chi Hiền? Trong trận chiến ở Trường An, Thạch Chi Hiền một mình đọ sức với nhân vật đại diện cho hai phe chính tà, đã khiến y nổi danh khắp thiên hạ. Những người lần đầu tiên biết đến y bây giờ mới biết rằng trong thiên hạ có được một nhân vật khiến cho Bạch đạo và Ma môn đều phải sợ hãi."

Từ Tử Lăng cười khở: "Đây có lẽ là giấy không bọc được lửa, hay trứng gà cuối cùng cũng nở ra gà con. Nhưng Âm huynh có biết lý do cuộc chiến ở Trường An của Thạch Chi Hiền không?"

Âm Hiến Hạc đáp: "Chuyện này e rằng không có bao nhiêu người biết rõ, nghe nói lúc đó các người cũng có mặt."

Từ Tử Lăng nhớ lại Thạch Chi Hiền đêm qua, đột nhiên toàn thân rung động, linh quang trong đầu chợt hiện rõ ràng. Bất Tử ẩn pháp của Thạch Chi Hiền đúng là vô địch. Tuy ba đại tông sư trong thiên hạ hợp lại có thể đánh bại y, nhưng cũng đừng hòng giết chết y. Y chỉ có một sơ hở duy nhất.

Tuy lần này Sư Phi Huyền ra giang hồ, mục tiêu cuối cùng đương nhiên là hy vọng thiên hạ thống nhất, bá tánh không còn chịu khổ bởi chiến tranh nữa. Nhưng cũng là hành động công kích nhằm vào Tà vương Thạch Chi Hiền.

Bích Tú Tâm và Sư Phi Huyền đều là cao thủ tuyệt đỉnh của hai đời đệ tử Từ Hàng Tĩnh Trai, đã từng giao chiến qua với Thạch Chi Hiền. Bích Tú Tâm tuy bị Thạch Chi Hiền hại chết, nhưng đã để lại một đứa con gái cho y, khiến y vì đau khổ quá độ nên mắc chứng tâm thần phân liệt.

Thạch Chi Hiền đã thúc đẩy Đại Tù đi đến diệt vong, đêm qua lại nhờ Tà đế Xá lợi phục hồi công lực, nhưng Sư Phi Huyền thông minh tuyệt đỉnh cũng tìm được sơ hở duy nhất của y.

Sơ hở của Thạch Chi Hiền chính là Thạch Thanh Tuyền. Dẫn cho y trở về một Thạch Chi Hiền cười nói giết người không gớm tay trước khi gặp Bích Tú Tâm, Thạch Thanh Tuyền vẫn là sơ hở của y, sơ hở duy nhất.

Sư Phi Huyền đã nhiều lần nhắc đến Thạch Thanh Tuyền không phải chỉ do muốn kết hợp cho họ mà cũng là vì đã thấy sự quan trọng của Thạch Thanh Tuyền trong cuộc đấu tranh với Thạch Chi Hiền. Nàng càng biết mình không nên xen vào mối quan hệ giữa Từ Tử Lăng với Thạch Thanh Tuyền. Sư Phi Huyền vẫn chưa biết dùng cách nào để tiêu diệt Thạch Chi Hiền, nàng chỉ tạm dựa vào linh cảm phi thường, cảm nhận được mối quan hệ giữa Thạch Thanh Tuyền với Từ Tử Lăng là mấu chốt quan trọng. Thạch Chi Hiền xem chừng đã coi Từ Tử Lăng là ý trung nhân của con gái mình, cho nên trong cuộc dạo chơi trên sông ở Trường An mới tiết lộ nỗi đau khổ hối hận với Từ Tử Lăng.

Do vậy nàng chẳng những chỉ ra cho Từ Tử Lăng thấy Thạch Thanh Tuyền là sơ hở duy nhất của Thạch Chi Hiền mà còn nói rõ y sẽ đích tay giết con gái mình. Trước khi đi nàng còn dặn dò gã đừng quên chuyện này. Nàng kiên quyết rời bỏ gã trở về Từ Hàng Tĩnh Trai là một hành động tràn đầy trí tuệ và hy sinh bản thân.

Giả sử thông qua sự việc này họ có thể thành công trừ khử Thạch Chi Hiền, nói không chừng nàng có thể ở lại lâu dài bên cạnh gã.

Chao ôi!

Những ý nghĩ đó lướt qua trong đầu gã nhanh như điện chớp lửa xẹt, cuối cùng trở thành một tiếng thở dài.

Âm Hiến Hạc thấy mặt gã bỗng nhiên u ám bèn ngạc nhiên hỏi: "Từ huynh đang nghĩ gì vậy?"

Từ Tử Lăng thầm nhủ chuyện này quá phức tạp, muốn giải thích rõ ràng với Khấu Trọng cũng phải nói đến gậy cả lưỡi, huống gì là Âm Hiến Hạc vốn dĩ không rõ nội tình bên trong bên ngoài chuyện khác: "Chuyện này một lời khó nói cho cạ, Âm huynh hãy kể đêm qua xảy ra chuyện gì đi..."

Lúc này Âm Hiến Hạc đã bớt mệt, tinh thần cũng tốt hơn một chút, nói: "Đêm qua ta đuổi theo bọn Mộc Linh ra ngoài thành, đồng thời theo kế hoạch của Khả Đạt Chí lưu lại mấy mảnh giáp có thể phản chiếu ánh trăng đánh dấu lại, nào ngờ trước sau lại có hơn mười kẻ địch bịt mặt đuổi theo truy sát, may mà ta rất quen thuộc địa thế ở vùng đó cho nên nhảy xuống hồ Kính Bạc thoát thân. Đúng là bọ ngựa bắt ve, nào biết chim sẻ phía sau. Chẳng những không bắt được Mộc Linh mà suýt nữa còn mất mạng."

Nếu Khấu Trọng có ở đây, chắc biết phép lưu lại mảnh giáp làm dấu đã bị địch nhân khám phá, còn lợi dụng nó để bố trí cạm bẫy tử vong đối phó Khấu Trọng và Khả Đạt Chí.

Từ Tử Lăng lạnh mình hỏi: "Chẳng lẽ là người của phía Đỗ Hưng?"

Âm Hiến Hạc lắc đầu: "Ta thấy không phải. Bọn chúng dùng toàn Trảm Mã đao, tác phong rất giống như bọn thổ phỉ."

Từ Tử Lăng hỏi lại: "Thổ phỉ?"

Rồi nhớ lại đêm qua khi rời cung, bọn Cung Kỳ phải đợi Bái Tử Đình đưa bọn gã ra đến Chu Tước môn rồi mới tiến hành hội nghị quân sự, cho nên khẳng định trong số bọn người truy sát Âm Hiến Hạc, không có Cung Kỳ trong đó.

Sau một hồi giải thích, Âm Hiến Hạc vẫn tin chắc vào ý nghĩ của mình, giọng điệu chắc chắn: "Ta biết rõ bọn thổ phỉ này, bởi vậy thấy đám sát thủ đêm qua rất có thể là thổ phỉ." Y ngáp ngừng rồi tiếp: "Bây giờ chúng ta nên làm gì đây, chuyện phải xảy ra thì cũng đã xảy ra cả rồi."

Từ Tử Lăng đứng dậy, sau lưng cảm thấy lạnh lẽo, lúc này mới biết áo đã bị rách, nói: "Chúng ta về thành xem thử!"

oOo

Thì ra người gọi gã là Âu Lương Tài và La Ý, hai thương nhân ở Bình Diêu, hai người thần sắc đầy vẻ lo lắng, kéo gã sang một bên nói chuyện.

La Ý nói: "Tình thế không ổn, chúng tôi phải lập tức rời khỏi nơi đây."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Bái Tử Đình chịu tha cho các người sao?"

Âu Lương Tài lộ vẻ thảm thương: "Người của y buộc bọn ta ký giấy nợ, bọn ta thì lại đang muốn rời khỏi nơi đây, không còn cách chọn lựa nào khác nên đành phải làm theo ý chúng."

Khấu Trọng tự thấy xấu hổ, nếu chẳng phải mình bắt tài, bọn La Ý đâu đến nỗi phải chịu thiệt đến thế, lại nhớ nếu không có Kinh Kháng giở trò, có lẽ họ đã không tới Long Tuyền, nhả mặt: "Đừng lo, hàng của các người đã có manh mối, bây giờ bọn ta sẽ vào cung bắt Bái Tử Đình trả lại công bằng cho các người. Hai người hãy khuyên những người khác yên tâm mà đợi tin tức, khi ta quay trở lại, đảm bảo các người sẽ an toàn rời khỏi nơi này."

La Ý buồn bã: "Chúng tôi rất cảm kích Thiếu soái, nhưng tiền tài rốt cuộc chỉ là vật ngoài thân, chúng tôi là người làm ăn, đã dự liệu sẽ có tổn thất ngoài ý muốn, chỉ cầu mong có thể bình an, chi bằng bỏ qua chuyện này thôi."

Khấu Trọng cả kinh nói: "Bây giờ tình thế hỗn loạn, các người là người Hán, lại không thể tự bảo vệ được mình, trong lúc này vượt đường xa trở về Sơn Hải quan thật là không sáng suốt. Hãy tin ta! Cho ta hai canh giờ, ta cũng có thể nhờ người huynh đệ Đột Lợi hộ tống các người trở về an toàn."

Âu Lương Tài kéo La Ý sang một bên bàn bạc, xong xuôi La Ý nói: "Vậy xin cứ làm phiền Thiếu soái, nhưng tốt nhất Thiếu soái đừng động võ, chúng tôi sẽ trở về đợi tin tốt lành của Thiếu soái, đến chính Ngọ mới lên đường."

Khấu Trọng thầm nhủ bây giờ mình có tư cách nào mà động võ, trừ phi là giúp Hiệt Lợi, Đột Lợi phá Long Tuyền, nhưng gã lại không muốn điều đó. An ủi họ xong, gã lại tiếp tục tiến tới.

oOo

Từ Tử Lăng và Âm Hiến Hạc nằm phục ở một mảnh rừng ngoại thành Tây Long Tuyền, một toán quân mã Mạt Hạt từ cửa Tây đáng về vội vàng chạy ngang qua, người dẫn đầu là “Trường túc nữ tướng” Tôn Sương Hoa.

Âm Hiến Hạc nhìn Tôn Sương Hoa không chớp mắt, ánh mắt rất kỳ lạ.

Từ Tử Lăng không để ý đến thần sắc của y, nhíu mày: “Họ đi về phía đó làm gì, có lẽ Hắc Lang quân không đến nhanh như vậy chứ.”

Âm Hiến Hạc đưa mắt nhìn Tôn Sương Hoa, không đáp lời. Phía thành Nam chen chúc đầy ngựa xe sắp rời thành như dự tính cho nên họ không lấy làm lạ vì điều này.

Từ Tử Lăng động tâm hỏi: “Có đủ sức chạy nữa không?”

Âm Hiến Hạc hơi ngạc nhiên: “Dù bọn chúng đi làm gì, chúng ta đuổi theo cũng chẳng ích chi, chỉ thêm vất vả thôi.”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Ta cảm thấy việc này không bình thường, bỏ qua hơi đáng tiếc.”

Âm Hiến Hạc nói: “Được! Có lẽ cũng có liên quan đến Thiếu soái, chúng ta cứ bám theo xem thử.”

Hai người phóng người vọt ra, chạy men theo bờ rừng, dùng hết tốc lực đuổi theo.

oOo

Khấu Trọng đến trước Chu Tước đại môn, quan tư lễ Khách Tố Biệt đang đợi gã, cung kính nói: “Tú Phương tiểu thư đang đợi Thiếu soái ở Tây Uyển, Đại vương ra lệnh cho tại hạ đến đây dẫn đường.”

Khấu Trọng biết rõ là chuyện gì, Khách Tố Biệt bề ngoài là tiếp đãi, nhưng thực sự là theo dõi gã rời khỏi Long Tuyền. Giết không được thì chỉ đành tống khứ vị ôn thần này là gã mau rời đi thôi.

Lần trước cũng là do kẻ văn võ song toàn này đại biểu Bái Tử Đình chiêu đãi gã, có thể thấy y nếu không phải là tâm phúc của Bái Tử Đình thì cũng là người Bái Tử Đình tín nhiệm, có bản lĩnh nhất định.

Khách Tố Biệt dẫn gã vào Hoàng thành, hỏi như vô tình: “Sao Từ công tử không đi cùng?”

Khấu Trọng nghe y nhắc, chột dạ, nhưng không hề tỏ ra điều gì ngoài mặt, nói: “Y biết bây giờ ta đi gặp Tú Phương tiểu thư nên không đi cùng. Ta có thể gặp Đại vương hay không, bởi vì có chuyện quan trọng mười phần khẩn cấp muốn thương lượng.”

Khách Tố Biệt mỉm cười nhưng chẳng có chút tiểu ý nào: “Thật trùng hợp! Đại vương cũng muốn nói vài câu với Thiếu soái, xem thử có thể lấy lại đồ của chúng tôi không.”

Khấu Trọng giật mình, trong lòng kêu không ổn, chỉ nhìn thần sắc của Khách Tố Biệt đủ biết trong tay Bái Tử Đình còn có thứ để kỳ kèo, còn gã chưa hẳn là đã chiếm thượng phong.

Khách Tố Biệt dắt gã qua Nguyệt Động môn ở phía bên hông nội cung, chỉ căn nhà nấp dưới rặng cây, nói: “Tú Phương tiểu thư ở đó, xin mời Thiếu soái!”

oOo

Quân đội Mạt Hạt chia thành nhiều nhóm nhỏ, đi về phía đông bắc theo con đường ngang qua khu rừng thưa, nếu Từ Tử Lăng và Âm Hiến Hạc bám theo, nói không chừng sẽ bị lừa, bọn họ đi mỗi lúc một xa, chỉ còn vắng vắng tiếng vó ngựa truyền lại.

Từ Tử Lăng nhảy lên cây cao, đưa mắt nhìn ra xa, phát giác có hơn mười kỵ sĩ, trong đó dĩ nhiên có Tôn Sương Hoa, gã nhảy xuống đất vui vẻ nói: “Đây gọi là muốn người ta không biết thì đừng làm, chắc chắn có việc bất thường, nếu không trước lúc quân Đột Quyết tấn công, Tôn Sương Hoa chắc cũng không bỏ ra ngoài như vậy.”

Âm Hiến Hạc ngưng thần lắng nghe: “Nếu ta đoán không sai, có lẽ bọn chúng chạy về phía tiểu Long Tuyền ở Bột Hải, đó là hải cảng gần Long Tuyền nhất, cũng là trọng trấn quan trọng nhất, Tôn Sương Hoa đến đó làm gì?”

Từ Tử Lăng nói: “Đi theo sẽ biết rõ!”

Hai mắt Âm Hiến Hạc lộ thần sắc khiến Từ Tử Lăng khó hiểu, y gật đầu: “Cứ để con ngựa già ta dẫn đường! Đảm bảo sẽ không bị nàng phát hiện.”

- o O o -